

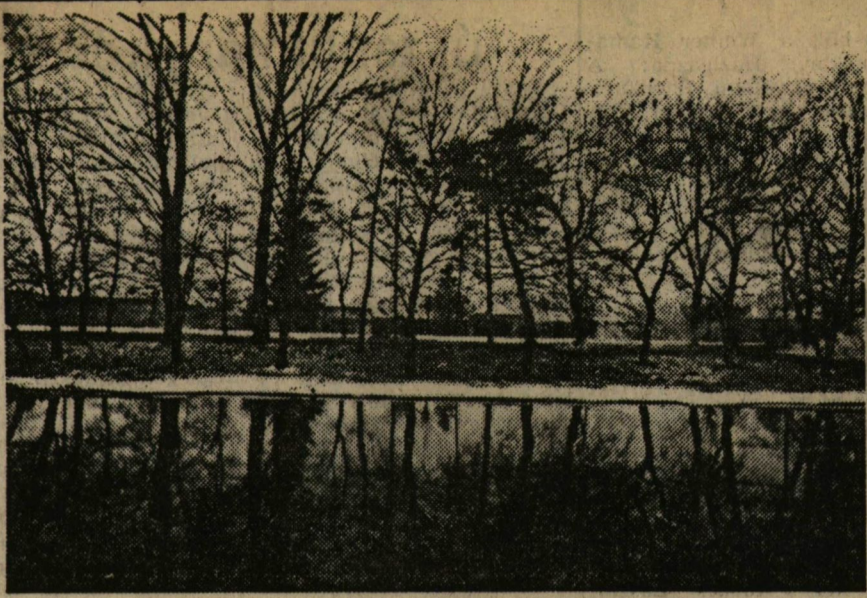
SZEGEDI EGYETEM

A SZEGEDI FELSŐOKTATÁSI
INTÉZMÉNYEK LAPJA

XXIV. évfolyam 6. szám

1986. április 23.

Ára: 2,30 Ft

(Somogyi Levente felvétele)

Az áthallgatás nehézségei

Csöti Beáta egyrészt harmadéves főiskolai, másrészt másodéves egyetemi hallgató, matematika-fizika szakos. „Még főiskolás sem voltam (pótfelvételivel kerültem ide), amikor megláttam az áthallgatásra hívogató papírt a falon — mondja.

Az első két főiskolai félév után, mivel tanulmányi eredményeim lehetővé tették az áthallgatást, bementem a tanulmányi osztályra érdeklődni, hogyan tovább. Különböztetű kell év végén tennem, mondták, én pedig fölkerestem dr. Szalay Istvánt, a dékánhelyettest, és: — Rendben van — mondta —, ahhoz azonban ragaszkodunk, hogy rendszeresen látogassa a gyakorlatokat, Remélem, tisztlában van a nehézségekkel. — Igen — mondtam én, s az egyetem hozzájárulásával a nyári vizsgaidőszakban, június végéig letettem az első, szeptemberben pedig a második félévi vizsgáimat. Szeptembertől kezdve tehát már áthallgathattam. Húha, kihagytam valamit: még második főiskolai félévemben úgynevezett vendéghallgatói engedélyt kaptam (kérvényeztem), azaz ha éppen nem volt más dolgom, bejárhattam az egyetemi órákra is. Mindeközben, ez természetes, tanulmányi eredményeimet is megfelelő szinten kellett tartanom.”

— Hogyan tudsz magas szinten eleget tenni mindkét intézmény követelményrendszerének? Gondolom, már az is nehézségekbe ütközik, hogy általában bejárj a legfontosabb órára.

— Az órák megfelelő egyeztetése jórészt megoldhatatlan. Az órarend összeállítása több mint egy hetembe került, egyébként pillanatban is van órarend-kérvényezésem az egyetem tanulmányi osztályán. Főiskolai óráimat folyamatosan pakolgtatom, s mostanában már nem mindig kellene két helyen lennem egyszerre. Sokat jelent egyetemi év-

folyamatársaim segítsége is, különösképpen Bede Zsuzsannáé és Katona Mártáé: jegyzeteket adnak kölcsön, leírják számomra az előadások anyagát; előadásokra jární ugyanis egyáltalán nem tudok.

— E félévben már tanítani is fogtok. Megoldható lesz emellett a viszonylag rendszeres órákra járás?

— Majd meglátom. Ha nem, akkor beszámolok, és megírom a hiányzó zárthelyiket. Egyébként az első év gyakorlati jegyeit is most pótolom; a diplomához szükség van a gyakijegyekre is.

— Mire támaszkodsz inkább; az egyetemen vagy a főiskolán szerzett ismeretekre?

— Az alapokat legfőképp a főiskolán szerzem be, s ezt igen szerencsésen egészíti ki az egyetemi tananyag. Már kialakítottam magamban a kettő egyeztetésének technikáját, az átfedések lehetőség szerinti kiküszöbölését. Megtanultam pusztán egyszeri hallás útján is tanulni; az órán hallottakat nemigen kell még egyszer memorizálnom. Bár ezzel bizonyára mindenki így van.

— Elképzelhető... Hogyan csinálod?

— Annak idején az egyetemre jelentkeztem, és nem vettem föl. Számot kellett vetnem önmagammal, mennyit érek én tulajdonképpen. A felvételin — érzésem szerint — be akarták bizonyítani, semmi értelme nem volt tizenkét évi munkámnak, hülye vagyok, és nincs tovább. Aztán fordítottam egyet a rúdon, s én bizonyítottam be: igenis van tovább, nem vagyok hülye, és volt értelme a tizenkét évi munkámnak.

— Látom, elhitték.

— El kellett hinniük. Ettől függetlenül nem értem, miért pont én lettem kiválasztva erre a beszélgetésre. Úlhetne most bárki más itt helyettem, az áthallgatás szerintem nagyon sokan végig tudnák csinálni, amit

persze esetemben az egyetem pozitív hozzáállása is megkönnyített.

— Sokan mégsem vállalják az áthallgatást.

— Bizonyára úgy vannak vele: az általános iskolai tanításhoz elegendő lesz a főiskolán megszerzett tudás is.

— De lehet ok a kényelmesség, a bürokráciától való félelem, a tudásvágyesetenkénti hiánya, a belső késztettség lassú elvesztése, az ún. „társadalmi rossz közérzet”, a pénzszűke, a meg hasonlóság, a többnyire lustaságnak álcázott butaság, és még sok minden más is.

— Lehet.

— Amikor Beával beszéltem, azt mondta: a legtöbb főiskolai hallgató siker reményében vállalkozhatna áthallgatásra.

Szerényi Tibor, Bea egyik főiskolai oktatója: — Ez így is van, azonban tény, egyre kevesebb az áthallgatáshoz szükséges tanulmányi eredményt elérő hallgató. A múlt félévben például analízisből százhuszan vizsgáltak, ebből csak négy (4) ember ért el jeles eredményt. S ha valaki el is jut az áthallgatásig, nagy gondot okoz számára, hogy valóban áthallgató legyen, ne csak vizsgázó. Világosan látszik: csak akkor képes a hallgató az egyetemi órák látogatására, ha a főiskolán bizonyos tárgyak szemináriumain való megjelenés alól fölmentést kap. Bea esetében ilyen lehetett volna például az analízis. De még így is sok az átfedés, a vizsgázás pedig szinte alig megoldható. Bea, ha jól tudom, a múlt félévben akkor vizsgázott az egyetemen, amikor szerezte meg ottani gyakorlati jegyeit, amikor nálunk már elkezdődött a félév.

Az áthallgatás lehetőségeinek javítása még kidolgozásra vár; a jelenlegi helyzetben nem sok hallgató indulhat neki reménnyel.

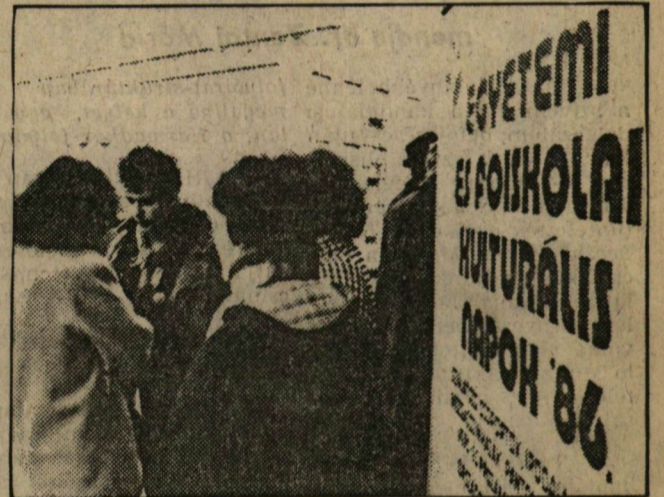
Ha mindkét helyen tanulja ugyanazt a tárgyat, kétesel adódhat: vagy automatikusan átvesszük az egyetemen kapott jegyeket (ez a hallgatónak nem mindig előnyös), vagy ha kéri, lehetővé tesszük, hogy itt is vizsgázhasson. A legfontosabb azonban a főiskolai óralátogatási kedvezmény minél hamarabbi bevezetése lenne. Amíg ez meg nem történik, a hallgató egyénileg kénytelen megoldani a problémát. Egyéni ördögmozdulásra persze más okokból is adódhat példa: az egyetemen jelenleg még nincs matematika—angol szak, viszont már van egy ilyen szakos hallgató. Helyzete eléggé sajátos, azzal a csoporttal hallgatja a matematikaórákat, amellyel éppen tudja; a tanrendjét pedig ő maga állítja össze.

— Ha egy főiskolás áthallgat, a más irányú, illetve általános önművelés lehetőségétől időhiány miatt jórészt elesik. Különösen a nem humán szakok esetében van ez így, ahol a tananyag eléggé távol áll a közvélemény előtt — egyébként helytelenül — még mindig megkülönböztetett tiszteletnek örvendő területektől.

— Bár ez csak az én egyéni véleményem, úgy gondolom, bizonyos mértékig mégis általános érvényű: az egyetemi-főiskolai évek alatt mindenekelőtt szakmai téren szedjenek magukba minél többet a hallgatók. Mindent ennek kell alárendelni, még a más irányú művelődést is. Az időnkénti kikapcsolódás is csak a folyamatos, magas szintű szakirányú teljesítés érdekében helyeselhető.

Ami az egyetemi, főiskolai tanulmányok idején a tanárjelölt a szaktárgyakból megszerezhet, azt szerezz meg. Ez vissza nem téro alkalom. Ahhoz, hogy magas szintű általános műveltségű tanárrá váljon valaki, rendelkezésre állnak a munkában eltöltött évtizedek.

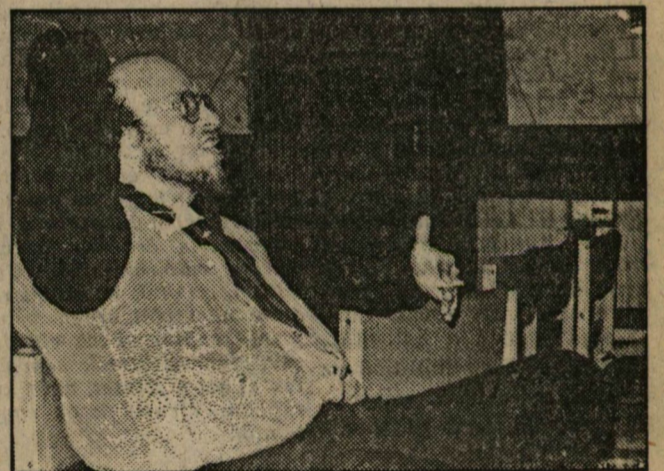
FARKAS CSABA

A Veszprémben megrendezett Egyetemi és Főiskolai Kulturális Napok szép szegedi sikereiről ír Pete György — a gondokat sem elhallgatva (Assai H. Péter felvétele — 4. oldal)

A JATE-klub vendégei voltak: Babus Endre, Hirschler Richárd, Simon Ákos, a HVG szerkesztői. Sandi István beszámolója az 5. oldalon (Székely Attila felvétele)

Szintén a JATE-klub vendége volt Réz András filmesztéta, akit hosszú üldözés után — míg Réz Kínát is megjárta — sikerült tollvégre kapnia az interjú szerzőjének, Lőrinczy Attilának (Székely Attila felvétele — 8. oldal)

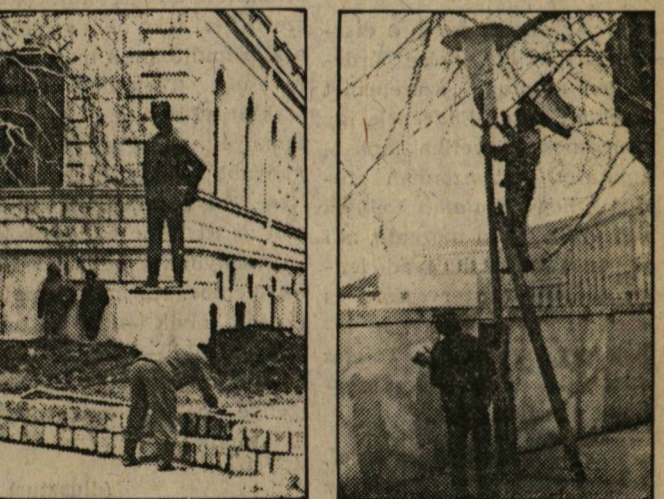
Kitüntetések a felszabadulás ünnepén

Hazánk felszabadulásának 41 évfordulója alkalmából az orvosegyetemen Kiváló Munkáért kitüntetésben részesült Batai Lászlóné előadó (Gyógyszerészi Vegytani Intézet), dr. Koszó Ferenc adjunktus (Börgyógyászati Klinika), Ördög Istvánné adjunktus (Marxizmus—Leninizmus Intézet), dr. Pápai Ibolya adjunktus Szemészeti Klinika), dr. Tarjányi János tanársegéd (Idegsebészeti Klinika), és Tokodi Péter szakmunkás (Gazdasági Igazgatóság).

Miniszteri Dicséret elismerésben részesült: dr. Bella Károlyné asszisztens (Szülészeti Klinika), Bodor Sándorné szakápoló (Belgyógyászati Intenzív Osztály) Ilia Istvánné asszisztens (Endokrinológiai Önál-

ló Osztály), Kovács Attiláné laboratóriumi asszisztens (Szemészeti Klinika), Márta Ferencné takarítónő (Szülészeti Klinika) és Molnár Zoltán technikus (Központi Kutató Laboratórium). Felsőoktatási Tanulmányi Erdemérem kitüntetését kapott dr. Szabó János orvos. A kitüntetések dr. Minikél Emil tanszékvezető egyetemi tanár, általános és oktatási rektorhelyettes adta át az egyetem központi ünnepségén, április 3-án. A Juhász Gyula Tanárképző Főiskola felszabadulási emlékünnepségét március 28-án, az intézmény díszteremben tartották. Az ünnepség keretében kitüntetések átadására is sor került, melyeket dr. Szendrei János főigazgató adott át a kiváló

teljesítményt nyújtó hallgatóknak. „A Juhász Gyula Tanárképző Főiskola Kiváló Tanárjelöltje” kitüntetését négy utolsóéves hallgató kapta meg: Hajdú Natália (magyar-történelem); Kertész Agnes (matematika-rajz) és Sarudi Éva (magyar-orsz). „Jó tanuló, jó sportoló” kitüntetésben részesült a hölgyek közül Arday Andrea (III. biológia-testnevelés), a fiúk közül Sós Csaba (IV. matematika-testnevelés). Második lett Csipkó Anikó (II. biológia-testnevelés) és Kónya Zoltán (III. biológia-testnevelés). A „Kiváló veradó” kiüntetés ezüst fokozatát Sáro Árpád (IV. biológia-technika) kapta, a bronz fokozatot pedig Mészáros Tibor Jenő (IV. magyar-történelem) és Sági László (IV. magyarnépművelés).

József Attila szobrát áthelyezték. Ezen évődik a 8. oldalon Károly Csaba Műgépészeti Intézet vezetője, mint Dugonics című nepeink (Fuksz Lehel felvételei) „négerkedésében”